

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Mgr. D.J., zastoupené JUDr. J.J., obecným zmocněncem**, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 431/27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2015, čj. 1361/15/5200-10421-709494,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 2. 3. 2015, ve znění doplnění žaloby ze dne 7. 1. 2016, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2015, čj. 1361/15/5200-10421-709494 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále též jen „*správce daně*“) o přeplatku ze dne 6. 6. 2014, čj. 1231509/14/2302-24801-402260 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku, doručené správci daně dne 19. 3. 2014 a doplněné podáním ze dne 5. 6. 2014, tak, že požadavku na vrácení přeplatku na dani (daň z příjmu fyzických osob podávajících příznání) ve výši 24.945,- Kč se nevyhovuje.

[II] Žaloba

Žalobkyně v žalobě uvedla, že daná věc se týká domáhání práva žalobkyně na vrácení slevy na dani pro pracující důchodce. O navrácení bylo v tomto řízení rozhodnuto z důvodu vyšší právní síly. Daň byla v průběhu roku žalobkyní zaplacená formou srážek z platu poplatníka na účet daňového orgánu. Platby byly řádně a ve správné výši odvedeny a byly zapsány na příslušném účtu daňového správce. Jedná se o rok 2013 a z dostupných faktů je zřejmé, že správce daně měl od poplatníka zaplacen zcelu vše ve správné výši a na jeho účet.

Právní úprava dávala možnost požádat o navrácení slevy pro pracující důchodce, v konkrétním případě se jednalo o částku 24.840,- Kč. Žádost o vrácení přeplatku ve výši 24.840,- Kč byla podána zároveň se splněním povinnosti podání přiznání k dani z příjmu fyzických osob a měla všechny náležitosti. Žalobkyně kategoricky odmítla tvrzení odvolacího orgánu, že žádost neměla všechny zákonem požadované podmínky pro uznání této žádosti.

Zákon o právu na navrácení daňového přeplatku byl vykládán daňovými orgány z pohledu jejich profesního, nejednotného názoru rozdílně, a ne u všech daňových prvoinstančních orgánů jednotně. Konečné rozhodnutí by tak vyžadovalo v případě zamítnutí podané žádosti soudního rozhodnutí. Správce daně rozhodl, že přeplatek nevznikl. Přeplatek však vznikl, což vyplývá i z následujícího konání správce daně, avšak tento jej jako přeplatek rozhodnutím neuznal, ač byl správcem ve správné výši zaplacen.

Vzhledem k tomu, že od podání žádosti na vrácení přeplatku uplynul téměř jeden rok, právní situace se v této době změnila a správce daně v souladu se zákonem (Ústavní soud) uznal nárok - právo v daném případě na vrácení přeplatku pro pracující důchodce, jako důvodný a vrátil uvedenou částku 24.840,- Kč do rukou žadatelky dne 1. 10. 2014. V tomto období však vydal z úřední povinnosti platební výměr dne 4. 7. 2014 (pod čj. 1359267/14/2302-24801-402260 - poznámka soudu), v němž stanovil pro žalobkyni zcela nepochopitelně povinnost zaplatit částku 24.840,- Kč s plněním do 15 dnů ode dne nabytí právní moci, a to vše pod tíhou exekuce dle daňového řádu. Do tohoto platebního výměru se žalobkyně odvolala časově druhým odvoláním, a to dne 18. 7. 2014. Následně správce daně vyhověl odvolání (autoremedurou) v plném rozsahu, avšak nezměnil, nezrušil výrokovou část platebního výměru zavazující žalobkyni k plnění povinnosti uhradit 24.840,- Kč na jeho účet. Toto rozhodnutí o odvolání bylo napadeno řádným a přípustným odvoláním dne 28. 10. 2014.

Žalobkyně od samého počátku tohoto řízení v žádném okamžiku nedlužila správcem daně žádný peníz. To nakonec vyplynulo i ze samotného rozhodnutí o odvolání ze dne 17. 10. 2014 z toho, že vyměřená částka na dani pro dané období 73.745,- Kč byla na účet správce daně zaplacená řádně a včas, tudíž i v době, kdy správce daně stanovil povinnost údajného doplatku ve výši 24.840,- Kč. Pro žalobkyni docela absurdní situace v době, kdy požaduje vrácení zaplacené částky, tak ji po ní požaduje z úřední moci správce daně zaplatit ještě jednou. Žalobkyně tvrdí, že žádná pohledávka správce daně za poplatníkem – žalobkyní neexistovala. Správce daně ji nikdy neprokázal co do právního důvodu a výše. Tento fakt byl i jím samotným následně potvrzen v dalším řízení v Rozhodnutí o odvolání (autoremedura) a orgány činnými v trestním řízení - Police ČR. Důkaz se nalézá v odvolacím spise. Proti sobě stojí v určitém okamžiku (jakási – fiktivní) pohledávka správce daně z platebního výměru a na druhé straně žádost o vrácení přeplatku žalobkyně. Obě částky jsou ve stejné výši.

Následně je vyhověno žádosti žalobkyně a částka ve výši 24.840,- Kč je vyplacena k jejím rukám. Daňový orgán nikdy nevysvětlil hmotně právní původ jeho údajné pohledávky. Ovšem vznik povinnosti plnit z platebního výměru je pro žalobkyni stále zahalen tajemstvím. Není najisto zřejmé, zda-li byl platební výměr upraven v rámci autoremedury tak, že zanikla i povinnost plnění. I když uvádí, že odvolání se vyhovuje v plném rozsahu. Má se za to, že jde o pochybení správce daně tím, že ji vyměřil a následně ji ani výslovně nezrušil speciálně ve výrokové části.

V průběhu řízení bylo několik odvolání žalobkyně. Prvé odvolání ze dne 6. června 2014 vedené pod čj. 1231509/2302-24801-402260 proti zamítnutí navrácení přeplatku na dani.

Druhé odvolání ze dne 18. 7. 2014 proti platebnímu výměru ze dne 4. 7. 2014 vedené pod čj. 1359267/14/2302-24801-462260 (dále též jen „platební výměr“) vůči povinnosti zaplatit vyměřenou částku ve výši 24.840,- Kč. V tomto smyslu upravil žalovaný napadený platební výměr tak, že upravil některé zde uvedené položky. Výroková část s povinností zaplatit 24 840,- Kč pod tíhou exekuce však nebyla výrokem nijak postižena, zůstává tedy v platnosti.

Třetí odvolání, a to dne 28. 10. 2014, vztahující se k čj. 16817592/14/2302-24801-402201 proti neodvolané povinnosti zaplatit správci daně 24.840,- Kč, která nebyla dle názoru žalobce nijak změněna a trvá.

O shora popsaných záležitostech rozhodlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím pod čj. 1361/15/5200-10421-709494 dnem 19. 1. 2015. Žalobkyně má proti tomuto rozhodnutí výhrady. Námitky se dotýkají procesních i skutkových náležitostí, které nejsou v souladu se zákonem. V plném rozsahu platí námitky uvedené v rámci řízení o odvolání ve všech doplněních. Zejména v tom, že nebylo s konečnou platností rozhodnuto, zda-li autoremedura pokryla i vyloučení povinnosti platit, stanovené napadeným platebním výměrem.

1. Vzhledem k tomu, že „rozhodl“ správní odvolací orgán o řádném odvolání ze dne 23. 10. 2014 (poslední strana jeho rozhodnutí, předposlední odstavec) tak, že jej považuje nikoli za odvolání s právními důsledky, ale označil jej jako žádost o vrácení přeplatku. Zřejmě jej nedostatečně přečetl a následně jej nepřezkoumal v potřebné míře. Pokud by ho takto posoudil, musel by žádosti vyhovět, neboť přeplatek vznikl – (daňový orgán jej však jako přeplatek neuznal, i když následně vznikl po právní úpravě) i nárok na jeho vrácení. Nárok na vrácení si odůvodnil ve svém rozhodnutí o odvolání nakonec sám. Dále měl doplnit to, že přeplatek /uznán jako vratitelný/již byl vyplacen. V této listině odvolání (tj. třetí odvolání viz shora) - je však precizně vymezeno, co je napadáno a čeho se autor domáhá, rozhodně jej nelze posoudit jako cosi jiného. Tím, že jej neprojednal jako řádné odvolání, není najisto zřejmé, zda-li napadený platební výměr mohl být změněn pod jurisdikcí autoremedury, když v ní není výslovně uvedeno, že povinnost plnit stanovená žalobkyni byla zrušena.

2. Odvolací orgán, jak sám uvádí, nerozhodl o tom, zda-li právo na vrácení přeplatku žalobkyni náleží či nenáleží, což bylo předmětem řízení, ale rozhodl o tom či přeplatek

existoval či nikoli. Reálná existence přeplatku je zřejmá / bylo bezesporu plněno/ jen daňový orgán jej neuznal za přeplatek, ani jako nevratitelný. Následně bylo o věci rozhodnuto plošně vyšší právní silou /Ústavní soud/ o právu navrácení a ona zaplacená částka byla žalobkyni navracena. Rozhodnutí mělo být o tom, zda-li právo na vrácení přeplatku náleží, nebo nenáleží, což bylo předmětem odvolání a řízení o něm, ale správce rozhodl o tom, či přeplatek existoval nebo nikoli. O tom, že odvolací orgán postupoval precizně lze pochybovat s ohledem na obecná i speciální ustanovení např. § 114, odst. 2 daňového řádu.

Kumulace podání a jiných záležitostí do jedné věci a společné konečné stanovisko v nejlepším případě ve věci platebního výměru způsobuje nepřehlednost celé záležitosti a odvádění pozornosti na nepodstatné věci a tím zamlžování konečného rozhodnutí od merita případu. Žalobkyně se domáhala od samého počátku přezkoumatelného rozhodnutí o tom, či jí náleží nebo nenáleží sleva na dani pro pracující důchodce s možností domáhat se práva u soudu. To bylo vyřešeno jinak. Místo toho se brání údajnému nedoplatku, který po ní finanční úřad může začít vymáhat. Zásadně odmítá skutečnost, že něco daňovému orgánu dluží.

O věci bylo, či nebylo rozhodnuto takovým způsobem, že lze důvodně pochybovat o způsobilosti této listiny - autoremedury, změnit - zrušit tuto právní skutečnost. Z důvodu právní jistoty z občanských práv a svobod žalobkyně navrhla, aby byl platební výměr Finančního úřadu pro Plzeňský kraj vydaný dne 4. 7. 2014 pod čj. 1359267/14/2302-24801-462260 zrušen.

Žalobkyně byla usnesením soudu ze dne 18. 12. 2015 vyzvána, aby odstranila vadu žaloby tak, že návrh výroku rozsudku uvede do souladu s obsahem žaloby a § 65 odst. 1, § 76 odst. 2 a § 78 odst. 1, 3, 4 soudního řádu správního, neboť v textu žaloby samotné správně označila jako napadené rozhodnutí – rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2015, čj. 1361/15/5200-10421-709494, kterému dle připojených příloh předcházelo rozhodnutí o přeplatku vydané Finančním úřadem pro Plzeňský kraj, územním pracovištěm Plzeň- sever, ze dne 6. 6. 2014, čj. 1231509/14/2302-24801-402260. V navrženém výroku rozsudku však žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil platební výměr Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 4. 7. 2014, čj. 1359267/14/2302-24801-462260 (správně zřejmě - 1359267/14/2302-24801-402260), které však není rozhodnutím nižšího stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo a bylo předmětem přezkumu v rámci odvolacího řízení, jehož výsledek žalobkyně napadá.

Žalobkyně v soudem stanovené lhůtě předložila soudu doplnění žaloby ze dne 7. 1. 2016, v němž učinila návrh výroku rozsudku tohoto znění: „*Zrušuje se rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2015 č. j. 1361/15/5200-10421-709494 a eventuálně předcházející rozhodnutí prvoinstanční správního orgánu nižšího stupně Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště Plzeň-sever, č. j. 1231509/14/2302-24801-402260 ze dne 6. 6. 2014, eventuálně rozh. č. j. 14188/15/5200-10421-709857 ze dne 12. 5. 2015 pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.*“

Žalobkyně z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti k věci doplnila, že jako pracující důchodkyně ve zdaňovacím období r. 2013 měla nárok /podle tehdy platného zákona/

na slevu z daně z příjmu v okamžiku splnění podmínek zákona. Zákonné podmínky byly z její strany splněny. Veřejná mediální situace ze strany politiků /p. K./ byla zaměřena proti dotčeným subjektům uplatňujícím slevu a bylo přímo vyhrožováno těm, kteří tuto částku nezaplatí. Nebylo by ale v rozporu se zákonem daň odvést, zaplatit a následně žádat o její vrácení s tím, že zákon toto právo upravující byl naplněn. Vzhledem k této situaci bylo na správci daně, zda vyhoví žádosti žalobkyně a daň vrátí v zaplacené a odvedené výši 24 840,- Kč.

Postup správce daně v ČR byl různý. V některých případech byla daň vrácena, v některých nikoli. Zamítavé stanovisko vyplývalo spíše z toho, že správce daně odmítl a nerespektoval zákonem stanovená pravidla. Tato situace byla následně objasněna Ústavním soudem a vrácení daně pro pracující důchodce bylo plošně přiznáno.

Žalobkyně odvedla daň tím, že ji zaplatila a následně požádala o její vrácení. Nárok na vrácení mohl být prvoinstančním správcem daně zamítnut. Následovala by odvolání a následně soudní řízení o právu vrácení zaplacené daně. Správce daně však učinil pro žalobkyni překvapivý právní úkon v tom, že nerozhodl o vrácení či nevrácení, ale vydal platební výměr čj. 1231509/14/2302-24801-402260 ze dne 6. 6. 2014, jímž zavázal žalobkyni k zaplacení částky 24.840,- Kč pod tíhou exekuce. V tomto okamžiku bylo však zřejmé, že daň byla odvedena. Žádný nedoplatek na dani, který by mohl být exekučně vymáhán, není. Záležitost o navrácení šla do pozadí a žalobkyně se musela nejprve bránit proti hrožící exekuci, jež byla /dosud je/ dle jejího názoru protiprávní, jako celý akt, jímž je nařízena.

Žalobkyni bylo prokázáno, že veškeré povinné platby za daňové období byly žalovanému zaplacený řádně a včas a byly připsány na jeho účet, za což je odpovědný plátcе daně. Bylo to prokázáno šetřením orgánů činných v trestním řízení. Žalobkyně v žádném okamžiku nikdy nic správci daně nebyla dlužna. Celou záležitost správce daně vykonstruoval a žalobkyni tímto přímo přivedl k údivu. V následném časovém průběhu celé záležitosti i sám autor - prvoinstanční orgán změnil čísla / v podstatě jen tak, aniž by nastala ve věci jakákoli změna / ve výši přijatých plateb od žalobkyně v napadeném rozhodnutí s tím, že dluh není. V rámci autoremedury vyhověl "zcela" odvolání žalobkyně domáhající se zrušení napadeného rozhodnutí. Bohužel nezrušil celé prvoinstanční rozhodnutí, a to speciálně v částí týkající se výkonu rozhodnutí v povinnosti uhradit správci daně částku 24 840,- Kč. Prvoinstanční orgán, neměl zákonného důvodu pro vydání platebního výměru ze dne 6. 6. 2014 čj.1231509/14/2302-24801-402260/, kterým zavázal žalobkyni k zaplacení, což je v rozporu se zákonem, a dále jej nedostatečně zrušil, když ponechal část týkající se povinnosti plnit - zaplatit pod tíhou exekuce zcela beze změny. Řízení nebylo zastaveno, ač tak zákon ukládá.

Pro žalobkyni vznikl ne zcela jasný právní stav. Též tato situace nekoresponduje se základními právy občana. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože je zde nedostatek /absence/ důvodů. Stanovisko odvolacího orgánu na str. 4, v odst. 2, není právním důvodem pro vydání napadeného prvoinstančního exekučního titulu. Není přípustné předepisovat k zaplacení formou rozhodnutí rozdíl mezi daní tvrzenou /tvrdit mohou cokoli/ a předepsanou, ale mezi tím, co mělo být podle práva zaplacené a tím, co bylo splněno. Vydané napadené rozhodnutí má všechny náležitosti exekučního titulu. To je beze sporu. V druhé řadě má žalobkyně důvodné obavy, že někdy v budoucí době prvoinstanční orgán provede např. revizi

neprovedených výkonů ve svých pohledávkách k poplatníkům. Pokud jej nezajímaly v této věci a v této době důvody uplatněné žalobkyní k jeho negaci, proč by jej to mělo zajímat i s odstupem času. Napadený akt /v části jen upravený, ale ve výroku beze změn, tedy vykonatelný/ předá správce daně k výkonu exekuce a povinný nebude mít zřejmě dostatečnou argumentaci oproti právu exekuce z tohoto úkonu. Speciálně z tohoto důvodu žalobkyně podává tento žalobní návrh, neboť se domnívá, že nebyla zrušena jednoznačně povinnost plnit z tohoto právního aktu. Domáhá se také toho, aby prvoinstanční rozhodnutí bylo zrušeno od samého počátku, a to jako nezákonné, zejména z důvodů jistoty jejích práv ve vztahu k možnosti exekuce.

Jedna z právních možností je i to, že v tomto případě se jedná o nicotnost právního aktu, jenž je odvozena právním výkladem § 105 odst. 2 písm. a), ve vztahu k § 10 a §11 odst. 1 daňového řádu ohledně věcné příslušnosti daňového orgánu. Tento má právo vyměřovat daně. Nemá však právo vyměřovat exekučně daň tam, kde daňová povinnost není, např. daň byla zaplacená. Povinnost platit daň z příjmu nelze konstituovat tam, kde příjem plátce je osvobozen od daně ze zákona týkající se slevy na dani pro pracující důchodce.

Podaný podnět k řízení o návrhu nicotnosti prvoinstančního rozhodnutí nebyl vyřízen dle ustanovení daňového řádu. Platební výměr v tomto znění neměl být vůbec vydán. To, že správce daně neuznával zákon, jenž umožňoval osvobození daně pro pracující důchodce, mu nedovoluje nezákonně postupovat a alibisticky vyčkávat na rozhodnutí Ústavního soudu ČR. Prvoinstanční orgán následně svůj akt sice opravil v podkladových údajích a nepožadoval plnění, ale nezrušil výkon exekuce. Tedy jednoznačně uznal nárok žalobkyně na vrácení přeplatku na dani pro pracující důchodce v požadované výši 24.840,- Kč, o jehož vrácení bylo původně započato řízení návrhem žalobkyně. Správce daně však proti tomu absurdně postavil povinnost zaplatit to, co již jednou bylo bezpochybně zaplacené. Proti tomuto dosud žalobkyně brojí.

Konečné rozhodnutí o právu navrácení /všeobecně/ bylo konstituováno Ústavním soudem ČR, následujícím časově po všech těchto záležitostech. Žalobkyni bylo přiznáno právo pod tíhou tohoto aktu na vrácení oné částky a ta jí byla správcem daně vyplacena. Tím je tedy nájisto zřejmé, že již byla zaplacená správci daně před samým počátkem vydání tohoto původně napadeného platebního výměru. Postup správce daně ve vydání platebního výměru /směřující k opětovnému zaplacení/ nemá opodstatnění v zákoně. Proč tedy správce daně v napadeném rozhodnutí požadoval znovu zaplacení, to nelze vysvětlit. Podané odvolání žalobkyně ze dne 24. 6. 2014 bylo dnem 19. 1. 2015 pod čj. 1361/15/5200-10421-709494 žalovanou stranou zamítnuto a napadené rozhodnutí FÚ pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště Plzeň sever, čj. 1231509/14/2302-24801- 402260, bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím bylo popřeno právo žalobkyně (a to na str. 4 odst. 3 v podání ze dne 23. 10. 2014 na řádné projednání ve lhůtě podaného odvolání, které splňovalo veškeré náležitosti odvolání, bylo takto nazváno a z hlediska jeho obsahu jej nebylo možno s ničím jiným zaměnit, než s odvoláním. Odvolacím orgánem však bylo posouzeno jako „žádost“.

Odvolací řízení bylo postaveno na vadném a nesprávném právním názoru. Žalobkyně je toho názoru, že postupem správce daně byla porušena základní občanská práva a nelze vyloučit třeba úmysl poškodit práva občana. To pro naprosto nepochopitelný postup správce

daně, který nemohl vzniknout omylem, či nedopatřením, ale byl výsledkem jeho vůle. Žalobkyně je názoru, že v odvolacím řízení bylo potvrzeno rozhodnutí, které není v souladu se zákonem. Zřejmě pod tíhou této podané žaloby následně vydal odvolací orgán rozhodnutí ze dne 12. 5. 2015, čj. 14188/15/5200-10421 – 709857, o projednání shora uvedeného podání ze dne 23. 10. 2014, kdy připustil, že se jedná o odvolání, které stejně zamítl. Potvrdil tak vlastní názor uvedený již v předcházejícím rozhodnutí, jež bylo napadeno touto žalobou.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o stejnou záležitost v téže věci - jaksi vyřízené mimo rámec vnímání normálnosti, nebyla již napadena žalobou v lhůtě 3 měsíců, neboť je dostačující k projednání záležitosti původně podaná žaloba. Správce daně vydá exekuční rozhodnutí - evidentně bez důvodu, pak jej zase bez důvodu zruší, ale jen částečně. Pak rozhodne o podaném odvolání, že to není odvolání, pak jej zase následně projedná jako odvolání. Kde je právní jistota občana?

Nedodržení postupů a úkonů hmotně právní i procesní stránky, samé posouzení věci např. nedodržování termínů řízení, nedostatečná poučení a další, nemůže u žalobkyně vyústit v oprávněný závěr spravedlivosti a správnosti postupu rozhodnutí daňových orgánů.

Soud nechť posoudí návrh žalobkyně v tom, že prvoinstanční platební výměr je nezákonný, že neměl právního důvodu a nebyl zrušen, byť bylo vyhověno následně odvolání "zcela a plném rozsahu", nebyla splněna podmínka zcela a v plném rozsahu nebo, že nebyl zrušen jako nezákonný v procesu odvolacího řízení. Odvolací orgán se k tomuto nevyslovil a potvrdil stanovisko prvoinstančního orgánu. Tedy vycházel z mylného hodnocení a nesprávného posouzení věci.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil v podání ze dne 2. 3. 2016, v němž plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu, který obsahuje všechny rozhodné podklady, ze kterých vyplývá skutkový i právní stav, z něhož správce daně a následně i žalovaný při vydání svého rozhodnutí vycházeli. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Dle názoru žalovaného se žalobkyně špatně orientuje v daňovém řízení, z žalobního návrhu není přesně patrné, která rozhodnutí žalobkyně svým žalobním návrhem doručeným soudu napadá. Následovala rekapitulace skutečností rozhodných pro věc.

[IV] Replika žalobkyně

Žalobkyně k vyjádření žalovaného v replice ze dne 12. 4. 2016 uvedla, že jí nejde o žádný finanční prospěch, neboť její pohledávka byla nakonec žalobcem (správně žalovaným - pozn. soudu) zaplácena. Dle jejího názoru jde o narovnání vztahů, které vznikly nesprávným úředním postupem. Žalobkyni jde o to, aby bylo odstraněno možné nebezpečí vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, které v této podobě ve spojení s žádným odvolacím rozhodnutím nedává jistotu bezúhonného občana, že proti ní nebude vedeno exekuční řízení o zaplacení.

Podle názoru žalobkyně a úzké právní veřejnosti je napadený exekuční titul v jakémkoli spojení s odvolacím verdiktem v této podobě jednoznačně vykonatelný. Proto zde

stojí hrozba ponechaného vykonatelného exekučního titulu s povinností žalobkyně uhradit ve prospěch žalovaného 24.840,- Kč, který dle názoru žalobkyně pro neexistenci důvodů v části povinnosti platit vůbec neměl kdy být vydán a tento stav narovnání by mohl jeho realizací být porušen.

Žadatel - žalobce si podanou žádost může nazvat zcela libovolně a není důležité, zda-li zná či nezná prostředí práva, dle kterého má být postupováno. Písemnost se posuzuje vždy dle jejího obsahu. Obsah původní žádosti domáhající se přeplatku není předmětem tohoto řízení. Tato požaduje přiznání práva pro slevu na dani pro pracující důchodce, protože ji zaplatila, žádá o její vrácení. Prvoinstanční orgán požadované právo nepřiznal, tím že vyměřil daň ve výši 73.725,- Kč, a to platebním výměrem - jak uvádí žalovaná na str. 1 v odst. 4. Budiž tento postup označen správným.

Avšak právě v této listině, napadeném platebním výměru, zároveň stanovuje povinnost pro žalobkyni zaplatit částku ve výši 24.840,- Kč. Jde o zcela bezprecedentní příklad neodpovědnosti správce daně, když tento vyměřil zaplatit daň ve výši 24.840,- Kč s termínem zaplacení, pod tíhou exekuce, ač najisto musel vědět a znát, že tato vyměřená daň byla jednoznačně v této výši žalobkyni řádně uhrazena na jeho účet. Dále označenou část platebního výměru, kdy výrok obsahuje stanovení povinnost plnit 24.840,- Kč, považuje žalobkyně za protiprávní.

Samozřejmě, že mohl vydat napadený platební výměr, ale nikoli se stanovenou povinností pod tíhou exekuce zaplacením něčeho, co se žalobkyně dosud nedozvěděla. Veškerá vyjádření žalovaného byla obdobná tomuto stanovisku – problém neuznal a nevyřešil. Proto i v takovéto lapidární věci je obtěžován soud, neboť není možná, aby si správní či daňový orgán vydával individuální rozhodnutí či platební výměry k plnění povinnosti bez právního důvodu vůči občanům, jak se mu zlíbí.

Od tohoto momentu se záležitost dělí na dvě větve. Původní žádost o přiznání práva slevy pro pracující důchodce - nazvaná vrácení přeplatku jde do pozadí, když žalovaný uvedeným platebním výměrem nevykázal, že bylo zaplaceno více, než být muselo. Tato záležitost byla objektivně sama vyřešena v období září 2014 ÚS ČR a to stanoviskem ÚS ČR a požadované bylo žalovaným vráceno - zaplaceno v požadované výši.

Druhá větev se týká exekuční povinnosti zaplatit žalované 24.840,- Kč v napadeném platebním výměru. Každé odvolání či písemnost zasláná správci daně se domáhá zrušení exekuce. Odvolací orgán se tímto příliš nezabýval. Principem odvolání je to, že žalovaný nemůže bez právního důvodu vydat sankční rozhodnutí, nemá-li k tomu zákonné a faktické důvody. Žalobkyně hovoří o tom, co je předmětem žaloby a žalovaný vysvětluje, jaké důvody jej vedly k vyplacení - vrácení daně pro pracující důchodce, tedy úplně o něčem jiném.

Pokud jde o namítanou zmatečnost, tak tohle se odmítá, neboť rozhodnutí o odvolání ze dne 19. 1. 2015, čj. 1361/15/5200-10421-709494, v textu odmítlo projednat odvolání vůbec jako takové, a rozhodnutí o odvolání č. j. 14188/15/5200-10421-709857 ze dne 12. 5. 2015 odvolání zamítlo. Samozřejmě pro žalobkyni je zásadní předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nižšího stupně Finančního úřadu pro Plzeňský kraj,

Územní pracoviště Plzeň sever, čj. 1359367/14/2302-24801-402260, ze dne 4. 7. 2014, o němž se prohlašuje, že je nezákonné. Zákonný postup k dosažení tohoto záměru je dán právní normou a žalobkyně dle něho postupuje, také dle poučení soudem.

Je nyní na soudu, aby zvážil celou věc, žalobkyně má vůbec pochybnosti, zda prvoinstanční orgán a odvolací orgány pochopily meritum věci. Možná, že žalovaného užité názory na věc jsou na vysoké právní úrovni, avšak nevyřešily samou podstatu, o které žalobkyně mluví celou tuto dobu. Na základě jakého právního důvodu byl postaven napadený platební exekuční výměr, když žádná pohledávka za žalobkyní neexistovala! Následný postup žalovaného zákon nepřipouští! Takhle nevypadá právní jistota občana.

Doufám, že byl dostatečně osvětlen případ a celá záležitost srozumitelně a pochopitelně objasněna, aby bylo ve věci možno rozhodnout. Žalobní petit a obsah doplněné žaloby zůstává v obsahu doplnění podání datované dnem 12. 4. 2016 včetně nároku na zaplacení soudního poplatku. Vzhledem k chybě psaní se navrhuje změna žalobního petitu po úpravě čj., jinak obsahově se důkazy nemění takto:

Zrušuje se rozhodnutí žalovaného ze dne 19. ledna 2015, čj. 1361/15/5200-10421-709494 a eventuálně rozhodnutí o odvolání čj. 14188/15/5200-10421-709857 ze dne 12. 5. 2015, eventuálně předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nižšího stupně Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště Plzeň sever, čj. 1359267/14/2302-24801-402260 pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Rozhodnutím o přeplatku ze dne 6. 6. 2014, čj. 1231509/14/2302-24801-402260, bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku, doručené správci daně dne 19. 3. 2014 a doplněné podáním ze dne 5. 6. 2014, tak, že požadavku na vrácení přeplatku na dani (daň z příjmu fyzických osob podávajících přiznání) ve výši 24.945,- Kč se nevyhovuje.

Dle § 149 odst. 1 daňového řádu, *předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností,*

a z toho vyplývajících přeplateků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.

Dle § 155 odst. 2 daňového řádu, správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.

Dle § 155 odst. 3 daňového řádu, pokud v době podání žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dosahuje vratitelný přeplatek nejméně částku 100 Kč, poukáže jej správce daně do 30 dnů ode dne obdržení žádosti podle odstavce 2, v opačném případě žádosti vyhoví, pouze pokud vratitelný přeplatek této částky dosáhne do 60 dnů ode dne podání žádosti; lhůta pro jeho vrácení počíná běžet až ode dne následujícího po dosažení této částky. Je-li daňový subjekt u správce daně registrován, je povinen určit k vrácení přeplatku jeden z účtů u poskytovatelů platebních služeb uvedených v registraci.

Dle § 154 odst. 1 daňového řádu, přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.

Krajský soud se ve věci ztotožnil s argumentací vyjevenou žalovaným v napadeném rozhodnutí, na které plně odkazuje. Základním rozhodovacím argumentem žalovaného totiž je, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl na osobním daňovém účtu žalobkyně evidován přeplatek na dani, a proto nebylo možné požadavku žalobkyně o jeho vrácení vyhovět.

Žalobkyně podala u správce daně dne 19. 3. 2014 přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013 (zaevidováno pod čj. 564526/14) a současně žádost o vrácení přeplatku na dani (zaevidováno pod čj. 564539/14).

Vzhledem k tomu, že v době podání žádosti o vrácení přeplatku na dani, tedy ke dni 19. 3. 2014, na osobním daňovém účtu žalobkyně vratitelný přeplatek neexistoval, vyčkal správce daně v souladu s § 155 odst. 3 daňového řádu, zda vratitelný přeplatek nevznikne do 60 dnů ode dne podání žádosti. V průběhu této lhůty vyzval správce daně žalobkyni, a to podle § 89 odst. 1 daňového řádu, výzvou ze dne 24. 4. 2014, čj. 956563/14/2302-24801-402260, k odstranění pochybností správce daně spočívajících v oprávněnosti uplatněného nároku na snížení vypočtené daně o částku 24.840,- Kč na poplatníka v souladu s § 35ba odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů.

Jelikož během zákonem stanovené šedesátidenní lhůty pro vrácení vratitelného přeplatku v případě, kdy na osobním daňovém účtu neexistoval vratitelný přeplatek ke dni podání žádosti (= 19. 3. 2014), nedošlo k vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2013, nevznikl žalobkyni na jejím osobním daňovém účtu vratitelný přeplatek, a to ani do 60 dnů ode dne podání žádosti o vrácení přeplatku. Lhůta pro vrácení přeplatku totiž uplynula dnem 19. 5. 2014, přičemž k vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 došlo až dne 8. 7. 2014, kdy správce daně vyměřil žalobkyni

platebním výměrem ze dne 4. 7. 2014, čj. 1359267/14/2302-24801-402260, daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2013 ve výši 73.725,- Kč, přičemž neakceptoval žalobkyni uplatněný nárok na snížení daně o částku 24.840,- Kč.

Správce daně vydal dne 6. 6. 2014 rozhodnutí čj. 1231509/14/2302-24801-402260, kterým žádosti o vrácení přeplatku nevyhověl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že nevyhovuje žádosti, neboť na osobním daňovém účtu daňového subjektu nebyl ke dni podání žádosti, doplněné podáním žalobkyně ze dne 5. 6. 2014, evidován vratitelný přeplatek a tento nevznikl ani ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Dále uvedl, že případný přeplatek či nedoplatek může vzniknout až po vyměření daně. Vzhledem k tomu, že ke dni podání žádosti nebyla příslušná daň vyměřena, nemohlo dojít k předpisu přeplatku a ke vzniku přeplatku. Rozhodnutí o přeplatku bylo žalobkyni doručeno dne 12. 6. 2014.

Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala dne 24. 6. 2014 odvolání. Odvolací orgán přezkoumal námitky žalobkyně uvedené v odvolání a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, proto je svým rozhodnutím ze dne 19. 1. 2015, čj. 1361/15/5200-10421-709494, zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

V právě souzené věci byl aplikován § 35ba odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, ve znění zákona č. 500/2012 Sb., a to před rozhodnutím Ústavního soudu. Ten ale svým nálezem ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13, rozhodl tak, že „*Ustanovení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákona č. 500/2012 Sb., se ve slovech „daň se nesnižuje u poplatníka, který k 1. lednu zdaňovacího období pobírá starobní důchod z důchodového pojištění nebo ze zahraničního povinného pojištění stejného druhu“ ruší dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů*“. Ústavní soud tak konstatoval neústavnost dosavadní právní regulace slevy na dani v případě starobních důchodců.

Na základě výše uvedeného byla také žalobkyni přiznána sleva na dani dle § 35ba odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Správce daně rozhodnutím ze dne 20. 10. 2014, čj. 1681759/14/2302-24801-402201, k odvolání žalobkyně napadený platební výměr ze dne 4. 7. 2014, čj. 13549267/14/2302-24801-402260, změnil tak, že vyměřená daň se z částky 73.725,- Kč mění na částku 48.885,- Kč v souladu s tvrzením daňového subjektu. Započtením sražených záloh na daň z příjmů fyzických osob ve výši 73.830,- Kč na daňovou povinnost, vznikl daňovému subjektu přeplatek ve výši 24.945,- Kč.

Dne 23. 10. 2014 podala žalobkyně u správce daně podání označené jako „Stanovisko“, které bylo dle § 70 odst. 2 daňového řádu správcem daně posouzeno mj. jako žádost o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob (jednalo se o druhou žádost o vrácení přeplatku na dani, tentokrát podanou až poté, kdy daň byla skutečně vyměřena při zohlednění výše citovaného nálezu Ústavního soudu).

Předmětné žádosti správce daně rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014, čj. 1725563/14/2302-24801-402201, vyhověl, když rozhodl, že přeplatek na dani z příjmů fyzických osob ve výši 24.945,- Kč daňovému subjektu vrací. Přeplatek byl poukázán žalobkyni dne 31. 10. 2014. Rozhodnutí o vrácení přeplatku nebylo žalobkyni doručeno s odkazem na § 155 odst. 4 daňového řádu.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že správci daně obou stupňů postupovali ve věci v souladu s daňovým řádem.

Jelikož soud na základě předestřené argumentace neshledal žalobu důvodnou, **podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.**

[VI] Náklady řízení

Náhrada nákladů řízení je upravena v § 60 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. července 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu